

HEIKI VILEP

VAIKUSE HÄÄLED

HEIKI VILEP

VAIKUSE HÄÄLED

TARTU 2004

Kunstnik: Ott Vallik
Küljendaja-kujundaja: Margus Nõmm
Kirjastaja:

© Heiki Vilep

ISBN 9985-9456-8-9

Raamat on ilmunud tänu Eesti Kultuurkapitalile

MIHKEL OLI PÕLINE LINNAPOISS. TEMA PÄEV ALGAS KÄRARIKKALT JA LÖPPES KÄRARIKKALT. KUIGI MIHKLIL EI OLNUD ÕDESID EGA VENDI, EI HAKANUD TAL OMETI PEAAGU MITTE KUNAGI IGAV. PÄEVAL KÄIS TA KOOLIS, ÕHTUL MÄNGIS POISTEGA HOOVIS JA VAHEL ISTUS ARVUTI TAGA. ARVUTIMÄNGUSID OLITAL PALJU. KUI MÄNGUD ÄRA TÛÛTASID, VAATAS TATELEVIISORIT JA KUI SEE KA ÄRA TÛÛTAS, PANI TARAADIO MÄNGIMA JA LAULIS TÄIEST KÕRIST KAASA.

AINUKE HALB ASI OLI, ET KÕIKI OMA LEMMIK-
TEGEVUSI TEGI MIHKEL KOHUTAVALT LÄRMAKALT
RAADIOT KUULAS NII VALJUSTI KUI SAI, ARVUTIMÄNGE
MÄNGIDES KEERAS SAMUTI HÄÄLETUGEVUSE PÕHJA JA
TELEVIISORI HÄÄLENUPPU PIDID EMA-ISA PIDEVALT
MAHA KEERAMA. «MIHKEL, PANE PALUN VAIKSEMAKS,
ME EI SAA ENAM OMAVAHEL RÄÄKIDA KA MITTE!»
OLI IGAPÄEVANE LAUSE, MIS OLI MIHKLILE AMMU
PÄHE KULUNUD JA MIS OMETI KIPPUS KOHE UNUNEMA.

AEG MÖÖDUS NAGU IKKA, KUNI ÜHEL
NÄDALAVAHETUSEL LÄKSID NAD KOGU PEREGA
VANAEMALE-VANAISALE MAALE KÜLLA. ALGUL OLI
KÕIK NAGU TAVALISELT – VANAEMA TEGI
PANNKOOKE, EMA SIBLIS TEMA ÜMBER JA
VANAISA KOOS ISAGA ARUTASID MAAILMA KÕIGE
TÄHTSAMAIK ASJU.

**MIHKEL VAATAS TELEVIISORIST MULTIFILMI JA PAKS
KOLLANE KASS LÕI TEMA SÜLES MÕNUSALT NURRU.**

**IMELIKUD ASJAD HAKKASID JUHTUMA SIIS, KUI
KORRAGA ELEKTER ÄRA LÄKS. LÄKS JA JÄI TERVELT
KAHEKS PÄEVAKS ÄRA. KUNA VANAEMA-VANAISA
MAJA ASUS SUURTEST TEEDEST KAUGEL EEMAL,
KESET METSA, VÕTTIS MAAD TÄIELIK VAIKUS.**

NÜÜD EI OLNUD MIHKLIL EI ARVUTIT, EI TELE-
VIISORIT, EI RAADIOT. TA ISTUS VOODISERVAL JA
TAL OLIGAVAM KUI KUNAGI VAREM. SIIA, KAUGELE
METSASISSE, EIKOSTNUD ISEGI MAANTEE HÄÄLED
JA PEAGI HAKKAS TAL TALUMATUST VAIKUSEST
KÕRVUS KUMISEMA.

KÕIK NÄSID TEKKNUD OLUKORRAGA RAHUL OLEVAT
VANAEMA JA EMA ASKELDASID EDASI PLIIDIEES.

ISA JA VANAISA VAIDLESID EDASI MAAILMA KÕIGE
TÄHTSAMATEL TEEMADEL.

AINULT MIHKEL EI SUUTNUD SELLEGA KUIDAGI
LEPPIDA. TA KÄIS MÖÖDA TUBA EDASI-TAGASI,
TEGI IGASUGU HÄÄLITSUSI JA PLAKSUTAS
AEG-AJALT VALJUSTI KÄSI.

BUM-BAM-BLAA-BLAA...

«KUIDAS EI KUULE?» PÄRIS VANAISA EDASI.
«KAS SA SIIS EI KUULE, KUIDAS MAGAMISTOA KELL JA
SUURE TOA KELL OMAVAHEL VAIDLEVAD?»
MIHKEL JÄI KUULATAMA JA TÕEPOOLEST KELLADE
ERINEV TIKSUMINE VASARDAS VALJULT ÜLE TERVE
MAJA JA KUI TA VEELGI PINGUTAS, KUULIS TA, KUIDAS
KUSAGIL PÕRANDAL KRABISTAB MINGI PUTUKAS.

SIIS KUULIS TA METSAST KOSTVAT ÖÖKULLI HUILET
JA VEEL MINGISUGUSEID TUNDMATUID HÄÄLI.
«METS KARJUB!» ÜTLES TA VANAISALE.
ISE MÕTLES TA ENDAMISI: «LÄHEN ÕIGE METSA JA
KUULAN SEAL HÄÄLI. SEAL ON NEID PALJU ROHKEM
KUI TOAS. VÄHEMALT EI HAKKA IGAV.»

LINNAPOISINA EI OLNUD MIHKEL MUIDUGI ENNE KUNAGI ÜKSINDA METSAS KÄINUD. TA HIILIS VAIKSELT TOAST VÄLJA, SEST ARVAS, ET VANEMAD TEDA ÜKSINDA METSA NIIKUINII EI LUBA. AVANUD ETTEVAATLIKULT ESIKUUKSE, LIPSAS TA KIKIVARVUL ÜLE ESIKU JA POETAS ENNAST RASKE VÄLISUKSE VAHELT ÕUE.

PÄIKE OLI LASKUNUD JUBA PÄRIS MADALALE JA
VÄLJAS HAKKAS PISUT HÄMARDUMA. ÕNNEKS OLII
SUVI JA KOTTPIMEDANI OLII VEEL KAUA AEGA.
ÕHTUHÄMARUSES METSATEEL ASTUDES JÕUDIS
MIHKEL LÕPUKS VÄLJA VÄIKESELE LAGENDIKULE.
SIIN KÜKITAS TA KORRAKS MAHA JA KUULIS,
KUIDAS TEMA ENDA SÜDA RINNA SEES TUKSUB.
VAIKUST SEGASID LINDUDE ÜKSIKUD HÄÄLITSUSED
JA KAUGED MÕISTATUSLIKUD KRABINAD.
MIHKLIL HAKKAS VEIDIKENE KÕHE.
TA KÜKITAS SEAL JA OLII TÄIESTI VAIT.

KORRAGA, JÄLGIDES, KUIDAS UDU MAAPINNALT
ÜLES KERKIB, TEKKIS TAL TUNNE, ET TA KUULEB
MIDAGI EBATAVALIST. SEE MEENUTAS VEIDI
PUHKIMIST VÕI OHKIMIST. TALLE TULI MEELDE,
ET SELLIST HÄÄLT TEGI TA ISE KOOLIS, SIIS KUI
VÕIMLEMISTUNNIS VIIMASED KÄTEKÕVERDUSED
VÄLJA TULLA EI TAHTNUD. AGA KES ÄHKIS JA
PUHKIS SIIN, METSAS?

MIHKEL TÕUSIS PÜSTI JA VAATAS RINGI. MITTE KEDAGI EI PAISTNUD LÄHEDES OLEVAT. SIIS KÜKITAS TA MAHA JA PUGES KÄPULI KERKIVA UDULOORI ALLA PEITU.

«PUHH-PUHH, OEHH, MMMM ...» KOSTIS PÄRIS SELGELT PEAKOHALT.

«VÕIMATU!» ÜTLES MIHKEL KUULDAVALT. «UDU EI RÄÄGI!»

«MIKS EI RÄÄGI?» KÜSIS KEEGI TEMA KOHALT.
«MIND LIHTSALT EI KUULATA ALATI. KUI SA VAID
TEAKSID, KUI RASKE ON MAAPINNALT TÕUSTA! MAA
TÕMBAB SIND ENDA POOLE TAGASI JA SINI PEAD
MUUDKUI PRESSIMA JA PRESSIMA. NII VÄGA TAHAKS
HOMMIKUKS KÕRGELE PUUDE KOHALE HÕLJUMA
JÕUDA JA SIIS VIHMAPIISKADENA ALLA SADADA.
KIRJELDAMATU ON RAHULDUS SELLEST JOOVASTAVAST
LANGEMISEST.»

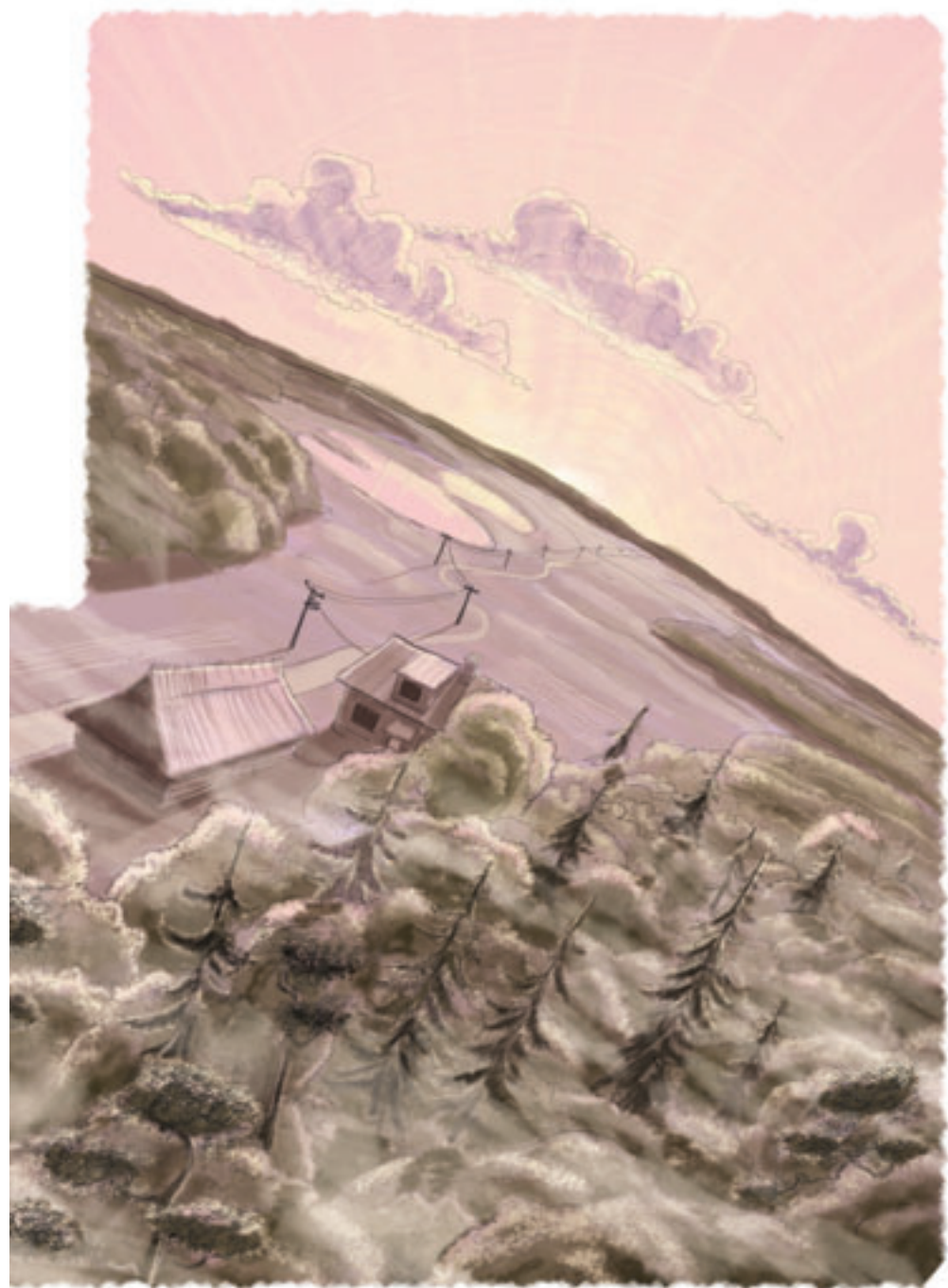

**MIHKEL EI USKUNUD IKKA VEEL OMA KÕRVU JA OTSIS
PILGUGA KEDAGI, KES VÕIS NEED SÕNAD LAUSUDA.
«KUJUTA ETTE, ET SINA OLED UDU! HEIDA PIKALI,
PANE SILMAD KINNI JA PROOVI ENNAST MAAPINNAST
LAHTI KANGUTADA. MÕTLE, ET OLED SAMA KERGE
NAGU UDU JA SAAD SELLEGA HÕLPSASTI HAKKAMA.»**

MIHKEL TEGI, NAGU KÄSTUD – HEITIS PIKALI, PANI SILMAD KINNI JA KUJUTLES ENNAST UDUKERGEKS. NÜÜD JUHTUS MIDAGI HOOPIS IMELIKKU. TA HAKKASKI NATUKESEHAAVAL MAAST KERKIMA. UDU OHKED TAANDUSID KOOS TEMA OHETEGA RAHULIKUKS HINGAMISEKS JA VARSTI HÕLJUS MIHKEL KOOS UDUGA PUULATVADE KOHAL. TA POLNUD KUNAGI NII PALJU PUULATVASID ÜLEVALT-POOLT NÄINUD JA SEE OLI VÄGA ILUS VAATEPILT. UDU PATRAS SAMAL AJAL OMA SEIKLUSTEST TUULEGA JA SELLEST, KUIDAS TA VIHMAKS MUUTUDES PÄIKESEGA KOOS VIKERKAART OSKAB NÄIDATA. MIHKLIL EI OLNUD AEGA TA JUTUVADA KUULATA, SEST TAL OLII NII PALJU VAADATA. KAUGEL EES LOOKLES MAANTEE JA PEAGI TUNDIS TA ÄRA VANAEMA-VANAISA TALUMAJA KATUSE.

Heiki Vilepi teised lasteraamatud:

- 2002 – Lasteluulekogu „Tere“
- 2003 – Jutustus „Kapiukse kollid“
- 2003 – Lasteluulekogu „Minu laul“
- 2003 – Jutukogu „Lendav õunapuu“
- 2004 – Jutustus „Vaikuse hääled“
- 2004 – Jutustus „Jani seiklused Varjudemaal“
- 2005 – Lasteluulekogu „Tahaksin olla“
- 2005 – Jutukogu „Liisu“
- 2006 – Jutustus „Kapiukse kollid jälle platsis“
- 2006 – Jutukogu „Liisu liivaaugus“
- 2006 – Muinasjutt „Roosa printsess“
- 2007 – Jutukogu „Liisu leiutab küünlapuhuja“
- 2007 – Lasteluulekogu „Katus sõidab“
- 2007 – Lasteluulekogu „Padjasõda“
- 2008 – Jutukogu „Kurjajuurikas, Kitupunn ja Pugeja“
- 2008 – Ulmeromaan lastele „Horlok ja Ürgvärava võti“
- 2008 – Lasteluulekogu „Kellakägu“
- 2008 – Jutukogu „Une-Mati udujutud“
- 2009 – Jutukogu „Liisu“ vene keeles (tõlkinud B. Baljasnõi)
- 2009 – Lasteluulekogu „Habemega nali“
- 2009 – Muinasjutukogu „Nõiutud linn“

2009 – Jutustus “Kapiukse kollid planeedil X”

2010 – Juubelikogumik “50 juttu ja luuletust väikestele sõpradele”

2010 – Jutukogu „Liisu ja hullumaja puhvet“

2010 – Muinasjutt „Kadunud jõulud“ vene keeles (tõlkinud B. Baljasnõi ja J. Baljasnaja)

2011 – Jutustus “Üle põhjatu kuristiku”

2011 – Lasteluulekogu “Puupeapuu”

NB!

Kirjuta oma e-raamatu soov e-mailiga:

vilep@vilep.com

Või helista telefonil: 53488180

Heiki Vilep Facebook'is:

<https://www.facebook.com/heikivilep>

«KAS TÕESTI LIIV?» HAKKAS TA TAIPAMA JA
KERGITAS ENNAST ISTUKILE.

«AINULT LIIVATERAD VÕIVAD SELLIST PEENIKEST
LÄRMI TEHA...»

TA VÕTTIS PIHKU VEIDIKE LIIVA JA TÕSTIS SELLE
SILMADELE HÄSTI LÄHEDALE, ET VÕIMALIKULT
PAREMINI NÄHA.

«NOH, MIS SA VAHID? POLE ENNE LIIVA
NÄINUD VÕI?» PIIKSUS LIIVATERA, KES PÜÜDIS
HÜPELDES TEISTE SEAST SILMA PAISTA.

«EE ... RÄÄKIVAT KÜLL MITTE,» KOKUTAS MIHKEL.

«KAS SUL POLE SIIS LIIV KUNAGI HAMBAS ALL
KRIGISENUD VÕI?» HÜPLES KÕRVAL TEINE TERA.
MIHKEL PINGUTAS SILMI JA TALLE TUNDUS,
ET NÄEB TIBATILLUKESSEL LIIVATERAL

VAEVUAIMATAVAID MUSTI SILMAKESI VÄLKUMAS.

«EE ... KRIGISENUD ON KÜLL, AGA RÄÄKINUD POLE.»

«SA POLE LIHTSALT KUULANUD!» PIIKSUS KOLMAS
TERAKE JA HÜPPAS TEISTEST KÕRGEMALE. VARSTI
HÜPLES KOGU PEOTÄIS JA KARJUS LÄBISEGI
IGASUGU ASJU.

ISBN 9985-9456-8-9

